

F. t. l. vedr. udgivelsen af en Lovtidende og en Ministerialtidende

tidendes stof i årene før lovforslaget var tiltaget i betydelig grad, hvilket havde medført en stærk forøgelse af udgifterne ved udgivelsen og trykningen af Lovtidende. Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at man fandt, at man uden at gå berettigede interesser for nær ville kunne begrænse stoffet i Lovtidende, således at indførelse i Lovtidende bortfaldt for så vidt angår udfærdigelser, der kun havde interesse for snævrere kredse eller kun havde rent lokal betydning.

Lovændringen indebar, at der for de undtagne retsfor skrifter skal kundgøres i overensstemmelse med forskrifter, som meddeles af vedkommende minister. Det er således en forudsætning, at der sker en anden form for kundgørelse af de efter lovtidendelovens § 2, stk. 2, 2. led, undtagne retsfor skrifter. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der herved vil kunne tages hensyn til, om det i de enkelte tilfælde skønnes nødvendigt at bringe retsfor skriften til kundskab i videre eller snævrere udstrækning, ligesom den mest praktiske form vil kunne vælges.

Ved ændringen i 1923 af lovtidendelovens § 2, stk. 2, 2. led, blev det endvidere fastsat, at der om retsfor skrifter, som ved kgl. anordning var blevet undtaget fra optagelse i Lovtidende, skulle optages en meddelelse i Lovtidende med angivelse af udfærdigelses- og ikrafttrædelsesdag. Denne bestemmelse blev imidlertid ophævet ved lov nr. 279 af 18. juni 1951. Der optages hvert år i Lovtidende A en liste over de retsfor skrifter, som efter § 2, stk. 2, 2. led, er undtaget fra kundgørelse i Lovtidende.

Undtagelsesbestemmelsen i lovtidendelovens § 2, stk. 2, 2. led, er i dag udnyttet til at undtage en række retsfor skrifter fra kravet om kundgørelse i Lovtidende. Lovtidendeloven angiver ikke, hvordan bekendtgørelser, der ikke optages i Lovtidende, skal kundgøres.

Det fremgår af pkt. 115 i Justitsministeriets vejledning nr. 153 af 22. september 1987 om udarbejdelse af administrative forskrifter, at spørgsmålet om at undtage bekendtgørelser fra kundgørelse i Lovtidende navnlig kan overvejes med hensyn til bekendtgørelser, der har et meget væsentligt omfang, og som er af rent teknisk karakter, eller som kun har betydning for en meget begrænset del af befolkningen eller et erhverv med et lille antal erhvervsudøvere. I forbindelse med overvejelserne bør der også lægges vægt på mulighederne for på anden måde at informere den berørte personkreds om reglernes eksistens, f.eks. gennem fagtidsskrifter eller ved direkte udsendelse til de pågældende.

Det fremgår endvidere af vejledningens pkt. 117, at der af hensyn til borgernes mulighed for at kunne

skaffe sig oplysninger om reglerne under alle omstændigheder i den kongelige anordning eller en særlig bekendtgørelse, der optages i Lovtidende, bør være en bestemmelse om, hvor interesserede kan skaffe sig eksemplarer af den officielle bekendtgørelse.

For bekendtgørelser, der retter sig til en lidt videre kreds, kan der være behov for at indrykke meddelelser om ændringer af den pågældende bekendtgørelse i Lovtidende eller eventuelt Statstidende. Retter bekendtgørelserne inden for et givet område sig kun til en kendt og begrænset kreds, kan det overvejes at fastsætte, at bekendtgørelsen sendes direkte til de pågældende. Fremgangsmåden forudsætter imidlertid, at myndigheden har og vil fortsætte med at have et udtømmende kendskab til kredsen af berørte, jf. vejledningens pkt. 119-120.

Det bemærkes, at bestemmelsen i lovtidendelovens § 2, stk. 2, 2. led, er ændret ved § 7 i lov nr. 552 af 24. juni 2005 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love. Om forholdet mellem lovforslaget og den allerede vedtagne ændring af § 2, stk. 2, 2. led, henvises til pkt. 3.3.3 nedenfor.

3.3.2. Udvalgets overvejelser og forslag

Udvalget har foreslået, at lovtidendelovens § 2, stk. 2, 2. led, ophæves, hvis der etableres en elektronisk kundgørelsesordning.

Udvalgets udgangspunkt har ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt der er grundlag for at opretholde bestemmelsen i § 2, stk. 2, 2. led, været, at Lovtidende efter lovtidendelovens § 3 er den bindende kundgørelsesform for de retsfor skrifter, der er omfattet af lovtidendelovens kundgørelsesordning. Fravigelser fra den almindelige kundgørelsesordning må derfor kræve, at der er tungtvejende hensyn, der begrundes en sådan fravigelse. Hvis ikke sådanne tungtvejende hensyn gør sig gældende, bør kundgørelse af retssikkerheds- og ordensmæssige grunde ske efter den almindelige ordning, dvs. kundgørelse i Lovtidende.

Udvalget har i den forbindelse anført, at den elektroniske kundgørelsesordning vil indebære, at de pågældende retsfor skrifter ved indførelsen i Lovtidende lagres elektronisk. Ved denne lagring har det ikke afgørende ressourcemæssig betydning, hvilket omfang retsfor skriften har. Indførelse af retsfor skrifter med store tekst- eller billedmængder vil således ikke teknisk adskille sig fra indførelse af retsfor skrifter med mindre tekstmængder i databasen. Der vil således ikke gøre sig noget nævneværdigt hensyn gældende til at begrænse Lovtidendes omfang, idet elektronisk kundgørelse af selv meget omfattende og teknisk præ-